Ч. 67 Четвер 24 Марта (5 цьвітня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Наші гадки о з'їзді мужів довіря і можливих єго наслідках.

В дуже цікавих жиємо часах. Хто мав би нагоду і можність слідити за всім і все провірювати а при тім мав би ще й велику здібність не лиш добре спостерігати, але й свої спостереженя та розсліди критично і безсторонно розбирати а відтак зводити все в одну цілість — той міг би виказати, як в теперішнім житю народнім і суспільнім ясна і неоспорима правда лиш з великим трудом серед цілого моря неправди і лжи, підступу і хитрости, сьвідомо або й несьвідомо робленого заколоту і запутанини мусить прокладати собі дорогу. Нераз чоловік мало аж не остовпіє, коли побачить, як таку ясну як сонце річ умисно й сьвідомо затемнюють або покидуюють ся того і помітують тим, що становить природну і єдино правдиву основу житя людского. Хто глядить на такі прояви в житю народнім і суспільнім лиш поверховно, готов їх уважати лиш за прояви якогось хоробливого стану, котрий треба сяк або так лічити, або лишити часови, в надії, що той стан сам від себе промине; хто же вгляне хоч би лиш трошки глубше, і трошки глубше призадумаєсь, побачить, що єсть то лиш живійший процес житя народного і суспільного, серед котрого правда і споконвічне правило природи шукають собі виходу і старають ся видобути ся на верх та обгорнути як найширші круги житя людского. Із сего становища треба дивити ся на всї непорозуміня і заколоти народні і суспільні та шукати їх причин і аж тогди можна їх буде осудити та оцїнити безсторонно і по справедливости. Сеї засади хочемо й ми придержувати ся в слідуючих гадках, о скілько лиш можемо і о скілько на то обставини позваляють; длятого нехай нїхто не думає що сї гадки суть може відгомоном якихсь висших або низших кругів, публичних або приватних. Єсть то так само як і все, що ми доси о з'їздї мужів довіря писали, неміродайний погляд чоловіка, котрий дивить ся з боку на все, що діє ся у нас і хиба має лиш на стілько відваги, що щиро і отверто висказує свій суд о тім так, як міг і умів єго собі виробити, в тій надії, що тим прислужить ся свому народови і в переконаню, що робить добре діло та може бути спокійний в своїй совісти.

Коли глянути розвиток нашого народу в Галичинї хоч би лиш за послїдний десяток лїт, то годї заперечити, що він заєдно збільшає ся і поступає, але заразом слїдно й то, що той розвиток відбуває ся, можна би сказати, більше силою природи і обставин, як самосьвідомостию і зорґанїзованим трудом одиниць народних, котрим повинно на тім розвитку як найбільше залежати. Що так діє ся у нас, причиною того богато обставин як внутрішних так і бічних, про котрі нам тут годї згадувати і о них розводити ся; звернемо лиш на то увагу, що у нас, від часу відродженя ся народу руского в Галичинї, то відроджене запустило так сказати би лиш в одній части народу глубше корінє; що в другій части оно не приймило ся, причиною раз то, що наш нарід в Галичинї стоїть не лиш на розмежу народів але й на розмежу двох культур, всхідної і західної; про другі причини не хочемо згадувати, они загально звістні. Але й в тій одній части нашого народу то відроджене, а з ним й самосьвідомість народна і народна праця по першім проблеску поволи ослабали і притахали. Ми ще й не змогли добре осьвідомити ся, як нас вже заскочили всілякі зміни полїтичні та ідеї суспільні; ми стали рвати ся до всего, а нїчому не могли дати ради. Настала пора роботи, а ми не були до неї приготовлені, не мали до неї анї сил, анї робітників, анї способу, анї великої охоти, бо не привикли до неї і не навчили ся, як і що робити.

В тім лежала і лежить вся причина наших неудач на поли полїтичнім. О роботї економічній вже й не говоримо, бо тут вже нема й бесїди о неудачах; у нас поле економічне таки зовсім занедбане. Нам здавало ся і здає ся, що коли ми станемо сильні на поли полїтичнім, то за одним замахом і наш стан економічний зараз поправить ся — хоч то діє ся на відворот — і длятого ми кинули ся з цїлою силою до полїтикованя, тим більше, що й обставини устрою державного того від нас вимагали.

Вічні неудачі того полїтикованя довели остаточно до того, що та часть нашої інтелїґенциї, в котрій відроджене народне не запустило було глубоко коріня, захитала ся, перестала вірити в успіх власних сил, стала оглядати ся на поміч з боку, а остаточно спонукана до того з боку і роз'ярена неудачами, задекретувала собі, а в слїд за тим і цїлому народови смерть народну та вивісила отверто таєний вже від давна прапор противнародний. В тій порі друга часть інтелїґенциї, що ще не стратила була віри в свої сили, відділила ся від неї і взяла ся була до тої роботи, котру тамта занедбувала, взяла ся була до внутрішної роботи над осьвідомленєм народу і єго просьвітою, виходячи з тої розумної засади, що

1)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

Частина перша.

I.

Гусаковский збирає ся на баль, — перший баль у своїм житю. Коли хто є вже в послїдній клясї, то пора єму увійти раз „у сьвіт“....

Мати Гусаковского, жінка бідна, вдова, що удержує ся з малого склепику віктуалів, енерґічно займає ся одежею сина. Оглянула і пришила ґузики, лискучі золотом, до єго темного мундура реалїста, позашивала діри в якихсь старих рукавичках, котрі не знати звідки, найшли ся в шуфлядї столика, а навіть власноручно, нарікаючи на нездарність сина, вичистила єго камашї.

Була то остра женщина і для свого сина одинака не дуже сердечна. Триюмфи, які єї Сташко, голова дивно отверта для всякої строгої науки, збирав по дорозї ґімназияльного житя, не давали їй надмірного вдоволеня. Навпаки здавало ся се їй дуже природною річею, що „єї син“ таки більше варт від инших хлопцїв.

В єї досить острім поступованю зі Сташком немов виднїла обава, щоби „наука“ не попсувала єї сина о стілько, щоби міг свій розум ставити висше, як розум матери. Длятого в спосіб деспотичний мішала ся до тих дрібних щоденних занять сина, в котрих всї єго товариші мали повну свободу; длятого все, коли що раз сказала, обставала уперто за своїм і годї було єї перемогти; длятого сердила ся і гнївала ся, коли син оправдував що, доказував, або бажав єї пересьвідчити.

І тепер отсе воркотить она на Сташка, що не вміє вичистити собі чоботи з належним шиком, і здає ся, зовсїм не чує такого вдоволеня, яке знати на лици Гусаковского.

Перші запросини в житю, перший крок з низшої сфери, в котрій жив доси завдяки склепикови матери, до висшої сфери.... то чей має своє значінє. Сею висшою сферою був дім панства Бальских, родичів товариша, а навіть приятеля Гусаковского, Вацка Бальского. Заможний був се дім... Пан Бальский мав власну двоповерхову каменицю і великий „склад дерева опалового і будівляного“. В очах Гусаковского, що виховав ся в бідї і чув безнастанно біду довкола себе, мало се вагу....

Нелад нинї великий у тій малій комнатцї за склепиком віктуалів. Незвичайне сьвято приготовленя Сташка на баль перевернуло все до гори ногами. Мати з поспіхом глядає найлучшого ковнїрика, все біле виложила з комоди; Сташко, одягаючись, викинув з шафи всю ґардеробу. І мимо поспіху не видко кінця сїй роботї.... Що хвиля відзиває ся в склепі дзвінок, знак, що хтось прийшов за орудкою, і що хвиля мати мусить покинути все і бігти за крамский стіл. Відходячи каже: — Чекай! — Бажає, щоби син єї показав ся як найприличнїйше. Сама закладає єму ковнїрик, сама запинає єму краватку, оглядає і чистить. Вкінци, зовсїм вдоволена, каже: — Ну! дуже добре.

Однак Гусаковский чує, що не дуже добре. Єго біле, — (вже від року тужить за тим, щоби міг давати єго до пральнї) — прасоване дома, не єсть анї досить біле анї лискуче; рукавички, краски Бог зна' якої, не мають нїчого спільного з шиком.... А вже найгірше з мундуром.... старий вже дуже, витертий в богато місцях і споловілий, з рукавами такими короткими...

Але Гусаковский потїшає себе тим, що вечером ті річи не будуть занадто разячо впадати в очи, а відтак, що то взагалї не така дуже важна справа.

Споглядає на годинник — девята близько.

— Сам час — каже.

І оглядає себе в зеркалї. Бачить у ньому своє обличе, негарне, троха за вузке і троха за довге, з носом неправильним і вистаючим дальше, як би треба було.... Гусаковский не думає, що є пристойним молодцем. Але приглянувши ся собі уважно і осудивши себе безсторонно, зваживши іменно старанне зачесане голови, чистий ковнїрик з зовсїм новісенькою краваткою, приходить до висновку, що не має

просьвіта принесе і добробит народови. Настало одушевлене. Около сеї части стали громадити ся що найліпші сили народні, робота ширшала, а з нею росла і самосьвідомість народна, мимо того, що ті, котрі вивісили були прапор противнародний, старали ся тому як найбільші ставити перешкоди. Треба лиш було й дальше в сім напрямі неутомимо і ревно поступати. Але велика політика не давала спокою і сій части інтелїґенциї, тим більше, що они в роботі дотеперішних політиків виділи лиш шкоду для народу; она стала отже уважати себе природною наслїдницею дотеперішних політиків і задумала взяти політичний провід народу в свої руки. Вибрано до того досить догідну пору і зроблено то заснованем політичної часописи „Дїло“. Від сеї пори зачинаєсь в другій части нашої суспільности політиковане на більші розміри.

Чи вже в самім початку виступленя сеї части нашої суспільности тактика політична була добра чи зла, того не хочемо розбирати, але фактом єсть, що нові політики держали ся давних — чи не уміли або чи не уважали за потрібне взяти діло у власні руки, в то не входимо — і аж тепер розпачалось політиковане на добре, на не бувалі у нас доси розміри. Ми стали політикувати між собою, у себе дома, і поза домом, а тимчасом на поли просьвітнім і економічнім настала застоя. Часть наших наймолодших сил одушевлена поволи гадками із заходу, а знеохочена внутрішними сварками, а скажім отверто, може більше поступованем одиниць супроти одиниць, почала вказувати на безхосенність політикованя і взяла собі за проґраму роботу на поли економічнім. Але й та трета часть нашої суспільности на дїлї не взяла ся за роботу економічну лиш політикованя, хоч на свій лад так само як тамті другі і так настали пайновійші політики. Всї політикували, а робити не було кому. Роботи не було слїдно а серед широких мас цїлої суспільности почало рости загальне невдоволене.

Настав загальний заколот серед цїлої суспільности, настали сварки і колотнечі, піддержувані ще й роздувані тенденцийними представленями фактів, або просто таки ширенем ложних вістей, клевет, та всїляких сплетней прасою. Нові політики, що стояли по стороні „Дїла“ і давні, вигодовані „Словом“ та „Проломом“, держали ся все ще разом, але відносини між ними, особливо же у Львові, що відтак відбувало ся і на провінциї, були вже того рода, що не могли дальше устоятись. Сторонники давнїйше „Слова“, а опісля всїляких „Проломів“ виступали аґресивно, безпощадно; сторонники „Дїла“ були як і нинї податливі, хоч в них нераз аж вся кров бурилась. Ми певні, що коли-б свого часу давні політики були приймили теперішного пос. Романчука та ще когось з противної сторони в члени „Народ. Дому“, то було-б далеко скорше прийшло до консолїдациї як тепер на з'їздї мужів довіря і по нїм; а з другого знов боку єсьмо так само певні, що навіть по довершеній консолїдациї останесь пос. Романчукови вступ до „Народ. Дому“ „воспрещен“.

Під впливом сих відносин, особливо же, як то собі добре пригадуємо під впливом голосів з провінциї — не один з тих, котрий тепер каже, що на провінциї можна з „тамтими“ згідно працювати для народу, коли се прочитає, пригадаємо собі, як він свого часу нарікав і доказував, що „з тамтими“ годі що зробити, бо они рішучо противні ідеї народній та ідуть на ослїп за директивою зі Львова — зродилась у сторонників „Дїла“ гадка окремої і самостійної акциї політичної, чого доказом заснованє окремого товариства політичного, а так само — як ми то вже раз сказали: тут ще раз повтаряємо — гадка війти в контакт з правительством. Чи так само й правительство шукало контакту, сего не знаємо.

Оттак представляє ся нам загально вся наша діяльність політична аж до 1890 р. коли по довголїтній борбі ясна правда видобувалась з хаосу знов на верх і коли по проголошеню народної проґрами руску справу виведено на чисту воду.

Рада державна.

Вчерашнє засїданє Палати послів відбуло ся при слабій участи послів. Зверифіковано вибір кількох послів а між ними і вибір пос. о. лат. об. Пастора, против сего вибору промавляв пос. Пернерсторфер опираючись на якімсь протестї, котрий по промові референта пос. Бика відкинено. По сїм наступила дебата над петициєю 118 інтересентів з Галичини в справі полекші для торговлї безрогами. Петицию сю реферував пос. Краіньский і домагав ся переданя єї правительству до увзглядненя. — Пос. Менґер звернув увагу на то, що на случай зміни істнуючої нинї системи контумацийної правительство нїмецке могло би всейчас відкликати право імпорту. На внесенє пос. Відерсперґа передано петицию комісиї для заразы худоби. — Пос. Лянґ і товариші інтерпелювали правительство в справі дешевої продажи соли для худоби. — Посли Пернерсторфер і Кропаветтер інтерпелювали правительство в справі страйку робітників при фабриках ґазу.

Слїдуюче засїданє назначено на четвер. В кругах посольских говорять, що ґенеральна дебата буджетова потягне ся через три днї а відтак розпічне ся специяльна дебата, підчас котрої буде всунена також нарада над угодою торговельною з Румунією. Перед дебатою над законом фінансовим має ще відбути ся дебата над предложенями валютовими.

Вчера роздано межи послів справозданє комісиї буджетової о буджетї на 1894 р. Справозданє констатує постійне обнижуванє ся надвишки і зазначує, що потреба конче удержати рівновагу в буджетї і для того не можна домагати ся скорого зреалїзованя многих жадань на поли культурнім, суспільнім і економічнім.

Предсїдателем Кола польского має на певно стати пос. Залеский, а віцепредсїдателем один з трох послів: ґр. Ант. Водзіцкий, Адам Єнджейович або др. Пінїньский.

Перегляд полїтичний.

Закон краєвий в справі зміни округа репрезентаций повітових в Чесанові і Яворові одержав Найвисшу санкцию.

Є. Ексц. Впреосв. Митрополит Сильвестер Сембратович приїхав вчера до Відня.

В молодоческім таборі настав, здає ся, рішучий перелом. З Пільзна доносять іменно, що молодоческий посол Шварц на зборах своїх виборців висказав переконанє, що жизнь кабінету коаліцийного буде мабуть довга. Опозиция против правительства, котрого „каси нена-

---

причини журити ся. Отже в добрім настрою накладає на себе плащ, цїлує на працанє тверду, спрацьовану руку матери і виходить — на баль.

Не був то справдї нїякий баль, хоч таким здавав ся в очах новика, але звичайний вечерок, і то вечерок для самої лише молодїжи — без приготовань і виставности. От! — сказала собі панї Бальска — треба би в карнавалї „щось“ урядити для дїтий. Пан Бальский прирік, що не буде на перешкодї і винесе ся на цїлий вечір з дому до пиварнї, що впрочім звик він був робити що дня, не оповідаючись перед тим жінцї. Вацко запросив двох товаришів, з котрими жив найлучше, Гусаковского і Розпшицкого, Фльорка дві свої приятельки з пенсиї, Гандзю і Льорцю. Можна буде устроїти навіть контреданса, бо четверту пару може становити далекий свояк Ясьо, телеґрафіст, і Казя, середна донька паньства Бальских, дванайцяти-лїтний підросток. Гандзя прийде з мамою, котра грає на фортепянї. А подадуть гербату, вудженину і троха тїсточок.

Хоч у Гусаковского настрій добрий, та коли тілько вступив у браму дому паньства Бальских, починає его обнимати якийсь неспокій, звичайний при кождім першім виступї. На сходах Гусаковский тратить не лише весь свій добрий настрій, але навіть немило єму чогось.

Перший раз в житю.... в товаристві висшої сфери.... пригадує собі ради Розпшицкого, хлопця бувалого в сьвітї: „насамперед до господинї дому....“ Та певність перших кроків додає єму троха відради, та мимо того підносить ся по сходах помалу, тяжко, як би ніс великий тягар.

Дзвонить.

— Чи паньство дома? — питає слуги, що отворила єму двері.

— Дома — відповідає слуга.

Гусаковский знимає в переднїй комнатї помалу з себе плащ. Крізь недімкнені двері від сальону входить пасмо ясного сьвітла і змішаний, голосний гамір. Се ясне сьвітло і той змішаний гамір відбирають єму послїдну крихту відваги.

Не знає, що має почати. Поправляє мундур, розпинає і запинає ґузики і не може рішити ся пхнути тї двері перед собою. Але-ж треба раз конче щось зробити. Кладе руку на клямку ... Стало ся....

Вацко спостерігає свого товариша, котрий, зовсїм збитий з розуму, при порозї кланяє ся низенько цїлому зборови, підбігає до него, бере его за руку, веде до матери і представляє:

— Мамо, мій товариш, Гусаковский.

Гусаковский цїлує відтак паню Бальску в руку.

Всї вже зійшли ся, тілько Розпшицкого нема. Вацко представляє Гусаковского панночкам, потім свояковн, Ясьови, котрий кілька слїдчих поглядів кидає на споловілий мундур ґімназияста.

По тій церемониї Вацко відходить і сїдає біля панни Льорцї, з котрою, видко, перервав незвичайно інтересну розмову.

Гусаковский станув недалеко фортепяну, спер ся о стїну, як о спасенє, і водить довкола очима, хоч мимо сеї енерґічної операциї небогато бачить. Найперше здає ся єму, що свояк Ясьо, молодець з гарно вилизаною гривкою і в новисеньким, в станї обтислім мундурі телеґрафіста, приглядає ся єму якось глумливо; потім здає ся єму, що ті шепоти, переплїтані усьміхами і поглядами, що їх кидає в его сторону Фльорця і Гандзя, відносять ся певно до него.... Він червонїє ся, потім відкашлює, щоби щобудь робити. Рівночасно спирає ся сильнїйше о стїну, як би хотїв в мур залїзти.

Нічого не знає, що має почати зі своєю особою, з руками, з очима. Озираючись то сюди, то туди, стрічає погляди, звернені на себе. То завдає єму якоїсь незрозумілої, а таки пекучої прикрости.

Чує, що всї его обсервують кромі Вацка і Льорцї, котрі сидять окремо на малій канапцї під вікном і ведуть дуже цікаву розмову.

Ох! той Вацко! Хоч би він підійшов, на хвилинку лише, і промовив до Гусаковского, додав єму якось відваги.

Але от входить Розпшицкий....

Гусаковскому відразу значно легше на серцю; інстинктовно чує, що та загальна цікавість, котрої поталою був доси, звернула ся в инший бік.

Який то бувалий чоловік сей Розпшицкий! Як він уміє найти ся, кланяти ся, витати ся, ходити... У тім домі він перший раз, так як і Гусаковский, та як свобідно він поводить ся, немов у себе в дома.

До того хлопець з нього пристойний, звинний, стрункий, білявий, з чолом високим, гарним, волосєм мов лен, очертами правильними як у ґіпсового модели до рисунків.

Панни знов щось шепочуть до себе, але то шепоти мабуть инші, як ті... попередні...

Мама Гандзї сїдає до фортепяну... по хвили пливуть по сальонї довгї, сумнї тони вальця. Рівночасно на підлогу пускають ся парами Ясьо з Гандзею і Вацко з Льорцею.

Гусаковский знову набирає помалу доброго настрою і все під тою самою стїною слїдить за танцюючими.

рушені і котрого збройна сила не єсть загрожена“, не належить зовсім до річий легких. Молодоческа опозиция повинна вже нині так уладити ся, щоби слідуючий кабінет міг взяти під розвагу жаданя Чехів. Предсідатель зборів бурмістр Петак заявив знов, що погрози і чванливі оклики не принесуть народови зовсім ніякої користи та що треба стануги на ґрунті неутомимої і честної праці. Збори ухвалили в тім дусі резолюцию.

З Петербурга доносять, що вінчанє царскої доньки вел. княж. Ксенії відбуде ся в червню с. р.

В Сербії маємо для відміни знов новий кабінет. Міністер скарбу Миятович подав ся був з причин особистих до дімісиї, а вслід за тим подав ся до димісиї і цілий кабінет Сімича. Новий кабінет утворив дотеперішний міністер справ внутрішних Николаєвич.

Новинки.

Львів дня 4 цьвітня

— **Іменованя.** Асистентом почтовим іменований Мариян Шаляп у Львові; Сильвестер Ходолї і Едмунд Гертеш официялами при висшім Суді кр. у Львові.

— **Краєва Рада шкільна** оголошує що з роком шкільним 1894/5 будуть устроєні за дозволом Міністерства просьвіти курси для учителїв народних, що схотять складати іспити кваліфікацийні до виділових шкіл. Один такий курс буде отворений в Кракові при ґімназиї сьв. Анни в першім півроцї 1894/5 року і буде обімати математику, історию природну, фізику, хемію і рисунки ґеометричні, а другий курс устроїть ся в другім півроцї 1894 5 р. при державній школї промисловій у Львові і буде обіймати математику, рисунки вільноручні і ґеометричні та калїграфію. Число фреквентантів кождого з тих курсів буде виносити 40. Поданя о приняте на ті курси треба вносити до 1 мая. Кождий петент має предложити заявлене, що обовязує ся обіймити посаду в тій школї пяти-або шестиклясовій, для котрої его краєва Рада шкільна призначить. Приняті на курс одержать піврічну відпустку і відповідну субвенцию на покрите коштів подорожи і удержаня в Кракові.

— **Зміна прізвища.** Старшому учителеви з Олешич старих, Осипови Бурковп, позволило Намістництво звати ся на будуче Воленьским.

— **Московске товариство ім. Шевченка.** Недавно подали ми звістку, що в Петербурзї, з ініцiятиви Білоруса академика штук красних Микешина, завязуєсь общество імени Т. Шевченка з філїями в Київі і Харкові, а статут підписаний і сенаторами, акторами, педаґоґами і публицистами, поданий уже до міністерства справ внутрішних. Против основаня сего товариства виступила часопись „Кієвлянин“, бачучи в нім пропаґанду украінофільску. Але видко, що й між самими Українцями нема симпатиї до сего діла „украіно-*філів*“ петербурґских. (Українець а українофіл — не все одно. Українофіл любить все, що українське, але по українськи не хоче писати і говорити, а правдивий Українець вірить у самостійність свого народу). В остатнім випуску львівскої „Правди“ (за місяць марець) подибуємо допись з Петербурґа, в котрій дописуватель (Українець — не украіно-*філ*) рішучо виступає против такого товариства, а се з тої причини, що товариство маючи після статута заводити школи на Україні з викладовою мовою російскою, іменем Шевченка розширювати буде „обрусеніє“. Дописуватель довідав ся, що коли укладали статут товариства, де-хто з молодих домагав ся, аби в статуті було сказано, що в школах і відчитах „общества імени Шевченка“, буде також і мова Шевченкова, але старі украіно-*філи* і молоді „радикали“ відкинули се домаганє. (Мабуть длятого, що міністерство певно відкинуло би статут. — *Ред.*) Звістно, коли-б така постанова о мові була ухвалена і затверджена урядєм, каже дописуватель; — то би можна було щиро повитати товариство, а без сего виходить оно якось погано, непатріотично. Чи справді личить оно чесним Українцям в школах народних на Україні провадити общеруску мову, значить і „обрусеніє“? Говорять також, що се товариство має паралїжувати діяльність львівского товариства ім. Шевченка. Можна сумнївати ся, чи то Москалям удасть ся.

— **Льосованя.** При тягненю льосів державних з 1854 року припала головна виграна 100.000 зр. на серию 1977 ч. 37, друга виграна 10.000 зр. припала на сер. 751 ч. 40. — В тягненю льосів Рудольфа головна виграна 150.000 зр. припала на с. 926 ч. 44, друга виграна 3000 зр. на с. 3716 ч. 27, третя 1200 зр. на с. 1693 ч. 271. — При тягненю віденьских льосів комунальних головна виграна 200.000 зр. припала на с. 1993 ч. 57, друга 20.000 зр. на с. 34 ч. 79, третя 5000 зр. на с. 1609 ч. 23. — Головна виграна тисаньских льосів в сумі 100.000 зр. припала на с. 1453 ч. 83.

— **Зміна властителїв.** Добра Брусно нове, обіймаючі 1022 морґів землї, положені в повіті чесанівским, купив від п. Емілії Зезулькової п. Ст. Бялобжеский зі Скла.

— **Жите по читальнях.** З Городниці пишуть: У нас відбули ся загальні збори читальні дня 4 марта в льокали читальні у ч. Якима Стефурака. Збори відкрив о. Евґеній Проскурницкий бесїдою, в котрій представив коротко розвій просьвітний Русинів від часів Маркіянових аж до нині і вказував, що селянин руский по примиру инших мусить бути просьвічений, щоби люд прийшов до лїпшого гаразду, бо він становить головне ядро народу. При кінці тої бесїди зібрані відсьпівали многая лїта Є. Вел. Цїсареви. Потім наступили відчити, сьпіви хору і декламациї. Відчитів було два: Ів. Живачівский відчитав „Без працї не будуть колачі“, а Ілько Буковский „Праця солодить жите чоловіка“. Хор на чотири голоси відсьпівав пісні: „Де єсть руска вітчина“, „Щасть нам Боже“, „Сонце ся сховало“ і „Чому Русин плаче“. Деклямували: Ів. Живачівский „Мадея“ Вагилевича, а Франко Ковальский „Гей чого ми зажурились“ стих господаря Дмитра Гавриловогo. По принятю справоздань касиера і бібліотекаря— приступлено до вибору нового виділу. До виділу увійшли: о. Евг. Проскурницкий голова, Ів. Живачівский заступник голови, Мих. Власій секретар, Мих. Лукавецкий касиер, Ілько Буковский бібліотекар, Франко Ковальский контрольор, а Мих. Бачиньский і Семен Лукавецкий заступники виділових. Відтак по красній промові о. голови, заохочуючій до просьвіти і поступу, зібрані однодушно ухвалили перемінити читальню на читальню „Просьвіти“, а на закінчене загальних зборів відсьпівали „Днесь пора і той час“ і „Ще не вмерла Україна“.

Телєґрами.

Будапешт 4 цьвітня. Засїданя парляменту відрочено аж до 9 с. м.

Фракфурт 4 цьвітня. Після Frankf. Ztg. мав король даньский запросити царя і цїсаря Вільгельма до себе знагоди срібного весїля наслїдника престола.

Ню-Йорк 4 цьвітня. Зачувати, що правительство бразилїйске задумує конфіскувати майно всїх, що робили або підпирали революцию.

За редакцию відповідає **Адам Кpаховецкий.**

Вацко танцює спокійно поважно. Високий, худий, смаглявий брунет становить дібрану пару з Фльорцею, гарною брюнеткою з церою білою, рожевими румянцями на лици і поглядом лагідним та солодким.

Своляк Ясьо старає ся танцювати з шиком. Не впадає в темпо вальця, все то звільняє єго занадто, то знов крутить ся за скоро; від часу до часу запятками бє об себе. Гандзя не гарна. Худа, нерозвинена, молодша від товаришок, здає ся старшою задля лиця, якось остро зачеркненого, блїдого і хоровитого...

Вкінци пускає ся у вир танцю і Розшицкий, поважно поклонившись Фльорци, пятнайцяти-лїтній панночці з лицем звичайним, у котрої вже тепер видко нахил до набутя жирности.

Пані Бальска, переходячи через сальоник, питає Гусаковского, що без упину підпирає стїну:

— Ви не танцюєте?

— Нї, прошу панї.

Через ціле своє жите не подумав Гусаковский, що танець то знанє, конче потрібне для чоловіка. Аж тепер єя недостача станула перед ним в цїлій своїй грізности.

— Ти не танцюєш? — питає мимоходом і Вацко.

— Нї.

— Шкода.

О, вжеж! шкода! Він сам то чує. Чує тим сильнійше, що здає ся єму, що панночки, коли сидять на кріслах і остуджують ся хусточками, роблять єму згірдні закиди: „Як би ви вміли гуляти, пане Гусаковский, то не сиділа би я тодї, коли моя товаришка танцює“.

— Ви не танцюєте? — питає своляк Ясьо.

— Нї.

— Як то? зовсїм нї?

— Зовсїм нї.

— Навіть польки, навіть контреданса?

— Нї, не вмію.

Ох! ті питаня! Все в них містить ся, що може Гусаковскому зробити прикрість, — і закиди і глум і пониженє... І та стїна, о котру, мов о спасенє, спирає ся, нічого єму не помагає.

На щастє приходить до Гусаковского лучше спасенє, котре єго ратує з того немилого положеня, а приходить на малесеньких ніжках в особоньцї пятилїтної, наймолодшої пароcти дому Бальских, маленькій Зоси.

Гусаковский усьміхає тя до переходячої дитини, простягає до неї руки, а дитина — іде в ті руки з усьміхом і довірєм.

Мов до пристани причалив, віддихає Гусаковский, покидає спасенну стїну, сїдає, садовить малу на колїнах.

— Як тобі на імя.

— Зьося.

— Зося. А! гарна Зося. Подай же менї, Зосю, ручку.

Тепер полька легка, підскочна, весела Охоче йде забава в тім малім сальонику з підлогою, не надто рівною, при звуках фортепяну, розстроєного звичайними і хроматичними ґамами, які цїлими годинами виходять зпід пальців паннів Бальских.

В тім вїці, в якім суть танечники, нерівна підлога і розстроєний інструмент не має нїякого впливу на забаву.

(Дальше буде).

Знамениті

тутки неклеєні

НЕМОИОВСКОГО

розслїджені через мійске Лябораториюм можна дістати у всїх трафіках. 26

Аґенти на продаж уставама дозволених **Льосів** на рати на високу провізию, а при відповіднім займованю ся знайдуть поміщене. Оферти під адресою: Hauptstädtische Wechsel Stuben Gesellschaft Adler et Comp. **Будапешт заложене в роцї 1874.** 24

Інсерати

(„оповіщеня приватні") як для „Народної Часописи" так також для „Ґазету Львівскої" принимає лиш „Бюро Дневників" **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

ДЛЯ РУСКИХ ПАНЬ

вийшли з друку

Практичні Приписи

Печеня тїст сьвяточних

в язицї рускім

ФЛЬОРЕНТИНИ і ВАНДИ

39 містять:

Найновійші досьвідчені приписи на Баби і Бабки — Баби ліктеві україньскі — Колачі — Добірні Пироги дріжджеві і т. п.

Знамениті Пляцки, як: дактилевий Нугат — Дуже добрий Пляцок оріховий роблений в незнаний доси спосіб і перевисшаючий всї добротою. — Пляцок анґлійский з мигдаловою масою і т. п.

Знамениті мазурки, як: з бакалїй мигдалові в зимній водї цукоркові

Ріжнородні Торти: помадковий надзвичайно добрий — Люкри — Маріяги — Меціввими дуже добрі по горівцї — Зефіри і т. п.

Цїна 70 кр.

По переславю переказом **76** кр. залагоджує ся перес. лку franco.

Друкарня В. Манєцкого

Львів, ул. Коперніка ч. 7.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсї деннім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

$4^1/_2$% листи гіпотечні	4% пожичку пропінаційну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
5% листи гіпотечні без премиї	$4^1/_2$% пожичку угорскої желїзної дороги державної
$4^1/_2$% листи Тов. кредитового земс.	$4^1/_2$% пожичку пропінаційну угорску
$4^1/_2$% листи Банку краєвого	
$4^1/_2$% пожичку краєву галицку	

4% угорскі Облигациї индемнїзаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цїнах найкориснїйших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 1

С. Спітцер у Віднн

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджена для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

4

ГАЛИЦКИЙ

КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

$4^1/_2$% на рік.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛЇЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванїчно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях желїза.

Поручає ся 2

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.